

2 BÖNDAGEN 1851 OTTESÅNG

<sida1> Ottesång på andra Böldagen 1851

Ottesångs Text: Apostla Gerningarnes 13: Cap. 38. vers[:] Så skall nu Edert veterligt vara I män och Bröder, att genom Christum varder Eder förkunnad Syndernas förlåtelse.

Af vår Up[p]lästa heliga Text kunna både botfärdiga och Obotfärdiga syndare till[-]ägna sig Guds Nåd och syndernas förlåtelse. För obotfärdiga syndare, är det ingen konst Att Tro på en Nådig Gud; emedan de obotfärdiga hafva ingenting ondt gjort <sida2> åtminstone anklagar icke deras Samvete dem för hor[,] mord, tjuveri, eller andra Grofva synder och laster; icke anklagar dem deras Samvete för Gerighet eller afvund: Det anklagar dem icke för högfärd, frosseri och dryckenskap: Samvetet anklagar dem icke för olydnad, emot föräldrar och husbönder[.] Det anklagar dem icke för Något brott, som kunde draga dem i förtviflan: Det är således lätt för de obotfärdiga, att tillegna sig Guds Nåd och Syndernas förlåtelse: Men för Ångerfulla [*la*> [upprepad stavelse](#)] och botfärdiga syndare är det icke så lätt, att <sida3> kunna Tro; emedan Samvetet anklagar dem och Djefvulen Fördömer dem: Samvetet anklagar dem för brott emot alla Guds bud: det anklagar dem för Egenkärlek och verl[d]skärlek, som är afguda dyrkan [[ett överstrykt ord](#)] Eller brott emot första Budet; det anklagar dem för Svordom och Guds Namns Missbruk, som är ett brott emot andra Budet. Samvetet anklagar dem för Sabbathens ohelgande, som är ett brott emot Tredje Budet; det anklagar dem för olydnad emot sina Föräldrar, som är ett brott emot 4de Budet. Det anklagar dem för vrede, hat[,] tråtor och slagsmål som är ett brott emot 5te Budet. <sida4> Samvetet anklagar dem för okyskhet, och ett lättfärdigt lefverne, som är ett brott emot 6te Budet; det anklagar dem för Stöld och tjuveri, som är ett brott emot 7de [[budet](#),] det anklagar dem för lögn och baktal, som är synd emot 8de Budet; det anklagar dem för gerighet och afvund, som är förbudet i 9 Bude[t]: Det anklagar dem för Allehanda syndiga lustar och Begärelse[r] <sida5> som de väckta känna inom sig; Djefvulen Up[p]väcker onda tankar[,] Onda lustar och syndiga begärelser, såsom vrede[,] hat, gerighet och afvund, hordom[s] lustan, högfärden, Äregirigheten, och Egenrättfärdigheten; När Alla dessa Djefvulens anfäktningar kommer på den botfärdige syndaren, då kan han icke Tro, Att Gud är Nådig, och att han förlåter synderna. Ty Egenrättfärdigheten fördömer nu den ångerfulle och botfärdige <sida6> syndaren, och säger: Du kan icke komma till Frälsaren emedan Du är så stor syndare. Du måste först arbeta på din bättring: du måste först blifva bättre invärtes; Om också Gud skulle förlåta dina Up[p]såteliga synder, som du för i verlden har bedrifvit: så kan Du icke vara ett Guds barn När Du ännu syndar dagligen, med tankarna. Du har nästan beständigt Onda tankar, Onda lustar, och syndiga begärelser; huru kan Du vara <sida7> Ett Guds Barn, som beständigt anfäktas af Djefvulen.

2 BÖNDAGEN 1851 OTTESÅNG

Nej[,] säger Egenrättfärdighets Djefvulen. Du kan icke komma till Frälsaren såsom en botfärdit Djefvul; Utan du måste börst blifva litet bättre än Djefvul, innan Du kan Tro, att Gud är Nådig — Om nu Frälsaren sjelf, säger, att han måste förbarma sig öfver botfärdiga Djeflar: så tillåter icke Egenrättfärdighets Djefvulen att den botfärdige Tror, Att Frälsaren tar emot och förbarmar sig öfver botfärdiga Djäflar. Egenrättfärdigheten Up[p]väcker sådana tankar uti den bekymrade och botfärdige själen, att Frälsaren icke kan förbarma sig öfver en botfärdig Djefvul[,] Ty säger Egenrättfärdigheten: så länge som syndaren är ond som en Djefvul, kan han icke komma till Frälsaren[.] Men den säkra hopen tviflar Alldrig om sin Salighet. Den, som <sida9> har en död Tro i peruken, kan lefva som en hedning, och ändå tviflar han alldrig på Guds Nåd. Egenrättfärdigheten inger Nådatjufven goda tankar om sig sjelf[.] Nådatjufven tänker[<:>] så: icke är jag den största syndaren: icke är jag den värsta[.] Det finns Många i verlden som varit Ogudaktigare än jag. David gjorde både hor och mord, och vardt ändå räknad ibland Guds barn: Men jag har icke gjort hvarken hor eller mord; hvarföre Skall jag då resa till <sida10> Helvetet. Nej till Helvetet kommer jag alldrig: så tänker Nådatjufven: Jag har lefvat dygdigt och ärligt i verlden och har alldrig förtjent att komma till Helvetet. Om Gud Dömer mig till Helvetet, så är han orättvis. Har Gud Skapat Menniskan, för att brinna opp i Helvetet? Så tänker den, som har Dygden till Salighets grund. Han har samma Tro, som Nikudemus, att En gammal Menniska icke kan födas på nytt <sida11> Nikudemus var en hederlig och Gudfruktig man; Men han trodde icke, att En gammal Menniska kunde födas på nytt. Ejheller trodde han att Jesus af Nazaret var Guds Son och verldens Frälsare. Nikudemus Uttalade sin Trosbekännelse, när han kom till Jesum om Natten[,] Rabbi: vi vete att Du är kommen af Gudi för En lärare: den tron hade Nikudemus, att Jesus var en andelig Lärare; att han var af Gud Utskickad i verlden till att undervisa Menniskorna, huru de vorde lefva, för att vinna Saligheten: Men att Jesus af Nazaret var Guds Son och verldens Frälsare: det Grodde icke Niko<sida12>demus. Och ännu i dag hafva verldens dygdemönster den Tron, att Frälsaren icke var Guds Son, utan En ovanlig Menniska, utrustad med större gåfvor än andra Menniskor: Verldens dygde mönster påstå, att Jesus hade större Förstånd än andra Menniskor; men att [Jesus] är en Gud, som skapat Verlden; det kunna verldens dygdiga Menniskor alldrig Tro. derföre påstå också Alla verldens dygdemönster, att Frälsarens andeliga och Lekamliga lidande, som vi kalla christi förtjenst, har ingen kraft, att försona oss med Gud; Frälsaren <sida13> var således icke något Försonings offer för verldens synder; han har icke med sitt lidande återlöst Någon Menniska ifrån Döden och Djefvulens våld; Men genom sin Lära och sitt Efterdöme har han, liksom en annan andelig Lärare, visat oss vägen till himmelen; om vi bättra vårt lefverne och lefva dygdigt, så måste Gud förlåta oss våra synder, icke för Jesu christi lidande och Död utan derföre, att vi bättrat vårt lefverne, och lefvat Gud[-]fruktigt

2 BÖNDAGEN 1851 OTTESÅNG

och dygdigt, efter bättringen. Gud förgäter vårt förra Ogudaktiga lefverne Om vi bättra Oss, och hädanefter vandra på dygdens väg, och föra ett heligt <sid14> lefverne. Sådan Tro hafva nu Nikudemus och hans Tros bröder. Men nu kan icke den botfärdige Syndaren få Någon Samvets frid genom den Egna bättringen: han må arbeta huru mycket han vill på sin Egen och Andras förbättring: så står dock Alltid den gamla Syndaskulden obetald. Den tjenaren; som var sin Herra skyldig 10,000 pund kunde Alldrig betala sin synda[-]skuld, fastän Egenrättfärdigheten Up[p]väckte hos honom den falska inbillningen, att han kunde betala, om han fick tid på sig. Derföre bad han: haf Tålmod med mig, jag vill Allt betala dig. Men hvarmed tänkte <sid15> han betala sin stora Syndaskuld[;] förmodligen tänkte han betala sin stora syndaskuld med den Egna bättringen, men den botfärdige syndaren, hvilkens Samvete blifvit väckt kan icke få Någon Samvets[-]frid genom den Egna bättringen: han måste med all sin dygd, och med All sin Guds[-]fruktan fara till Helvetet, och betala skulden der Om han icke får förlåtelse här i Nådatiden. Men att Tro på Guds Nåd, är icke så lätt för den, som blifvit alfvärligen väckt. En väckt Menniska har icke Allenast den gamla syndaskulden på sitt Samvete; utan äfven den Nya Syndaskulden; hvar[-]öfver Apostelen klagar: Jag känner i mina lemmar En Annan lag, som <sid16> [<som> upprepning] strider emot den lag som är i min håg, och gri[-]per mig fången i Syndens [lag.] Den väckte känner, att han blir sämre och icke bättre genom den egna bät[-]tringen. Djefvulen blir argare och argare med hvarje dag. Han Up[p]väcker Allehanda syndiga lustar Och begärelser, som Men[-]niskan i säkerhetens till[-]stånd Alldrig känt till. Derföre Säger Apostelen Att Lagen Up[p]väckte i Mig All begärelse[,] det vill säga Lagen i det väckta samvetet Up[p]väcker en rätt syndakän[-]nedom; Lagen visar huru många Onda tankar Menniskan <sid17> har; huru många syndiga lustar och begärelser, han har inom sig; Och när den väckte icke kan bli dessa Onda tankar gvitv måste hon till slut falla i förtviflan, emedan han finner, att Menniskan icke kan på något vis förtjena Guds Nåd och syndernas förlåtelse. Egenrättfärdigheten reser sig Opp som en Mur emellan den botfärdige Syndaren och Frälsaren[.] När Apostelen säger i dagens Text, att genom christum varder Eder förkunnad Syndernas förlåtelse: så [slutet förkommit]

—
Original / Pekka Raittilas arkiv / Merikallios samling / Uleåborgs landsarkiv /